

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I. Expenduntur Elliesij argumenta contra infallibilitatem Romani Pontificis desumpta ex sacris Litteris, veterisque Ecclesiæ disciplinâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Quomodo ergo dicetur infallibile iudicium, quod potest esse falsum? Itaque qui Pontificis defendunt infallibilitatem, tenentur apertissime demonstrare, istud privilegium ei à Deo concessum esse, hoc autem aliter probare non possunt, quam ex Scriptura & traditione: quare si ex neutro capite palam & aperte id ostendant, actum est de illa infallibilitate Pontificia.

2. Secundò. Quòd ij, qui Pontificis Romani infallibilitatem propugnant, non id sibi volunt, Romanos Pontifices prorsus & quocumque in casu esse infallibiles: imò fatentur, eos non secùs ac ceteros mortales sepe errare ac decipi; sed tunc eos errare non posse perhibent, cum ex Cathedra loquuntur, quæ vox antiquis omnibus Theologis hoc in negotio ignota, à recentioribus est excogitata.

3. At quamvis omnes infallibilitatis Pontificis assertores de ea conveniant, in ejus tamen sensu assignando multùm à se invicem discrepant: quibusdam loqui ex Cathedra, idem est ac cum Concilio loqui; sed isti non tam videntur infallibilitatem Pontifici tribuere, quàm Concilio. Alij ex Cathedra loqui, idem sonat ac secundùm Scripturam & traditionem loqui; quæ quidem expositio nihil magis tribuit Pontifici, quàm cuilibet alijs; certum enim est, cum non errare, qui secundùm Scripturam & traditionem loquitur: sed illud queritur, quomodo, & an cerò scribi possit, Pontificem secundùm Scripturam & traditionem loqui? Quòd si cui-libet examinare liceat, ruit profectò infallibilitas illa Pontificia. Alij sic explicant illud ex Cathedra loqui, ut idem sit ac loqui, re maturè & diligenter examinata. Vulgatissima expositio verborum istorum, quam Cajetanus, Bellarminus, Duvallius, & alij subministrant, hæc est, Pontificem loqui ex Cathedra, cum circa fidem, aut bonos mores Ecclesiam docet, sed nec ista nodum planè solvit; ulterius enim queritur, unde cognoscatur, utrum Ecclesiam doceat universam, an verò, ut prius loquatur. Hic eis aqua hæret; quidam dicunt, Pontificem tunc censeri Ecclesiam docere, cum Decretalem condit, alij, cum consultus respondet; nonnulli, cum Bulla ejus certo tempore ad valvas S. Petri affixa est, quo nihil ineptius dici potest. Ceterùm inde colligitur, quanta sit eorum, qui Pontificem Romanum infallibilem esse docent, in sua opinione tuenda anxietas & inconstantia, ex qua de ejus falsitate præjudicari quodammodo potest. Enim verò ut certi esse possimus de infallibilitate iudicij alicujus à Romano Pontifice lati, debemus habere certam regulam, per quam manifestè cognoscamus, hoc istorum de numero esse, quæ necessariò infallibilia sunt; at nondum de ejusmodi regulâ convenit inter eos ipsos, qui Pontificem infallibilem esse prædicant, sed hi quidem unam, alij verò aliam conditionem ad certitudinem alicujus iudicij Pontificij requisitam esse contendunt, ac proinde necesse est, iudicium illud in dubium ab aliquibus revocari, quòd ab alijs pro certo & infallibili habebitur.

4. Quomodo ergo quisquam potest esse certus, hoc vel illud iudicium de numero infallibilium esse, cum secundùm aliquos in dubium revocari possit, secundùm alios de eo dubitare, sit nefas: ergo hic epòchein oportet, & neutrum iudicium pro infallibili habere. Sed his præmissis, Romanos Pontifices aut solos, aut cum sua Romanâ Synodo, etiam cum ex Cathedra loqui perhibentur, in iudicando falsi posse, ostendamus.

Ad hoc autem sufficeret, adversa opinionis argumenta refellere, quia ipsorum est (ut observamus) probare ex Scriptura, & traditione, Pontificem Romanum inerrantia privilegio gaudere; quapropter nobis satis esset, argumenta, quibus hactenus conantur, inania demonstrare, nec opus foret, rationibus & exemplis docere, Pontifices in definiendo errare posse, & de factò erravisse; sed quia non nocet (ut loquuntur) abundantia luti, nitramque nos, Deo dante, præstabimus.

Hæc per Ellicium aliter in ipso equidem hujus Dilquisitionis decursu refutabuntur, consultum tamen ducimus, in fine illius subnecti e Corollarium, in quo summaria eorum Ellicianorum in Præloquio adductorum discursuum, Papam quæ ex Cathedra loquentem complectentium, exhibebitur contentio.

S. I.

Expenduntur Ellicij argumenta contra infallibilitatem Romani Pontificis desumpta ex sacris Litteris, veterisque Ecclesiæ disciplinâ.

ARGUMENTUM I. Ellicij.

Romanum Pontificem non esse infallibilem, i. nititur hic Theologus probare ex Galat. 2. v. 14. ubi Petrus à Pauloreprehensibilis fuisse perhibetur, acculaturque ad eodem, quòd non rectè ad Evangelij veritatem ambularet, quòdque gentes autoritate sua ad judaizandum impelleret. Jam verò si potuit Petrus adversus veritatis regulam, quam postea Ecclesia secuta est, cogere gentes ad judaizandum (ut observat Augustinus) cur non poterunt Petri successores contra veritatis regulam aliquid aut docere, aut faciendum præscribere? Hæc verò ratio non à nobis primùm inventa est, sed ab Augustino centies inculcata: is enim ex hoc loco sapius concludit, nullum omninò Episcopum, nullam Synodum Provincialem esse infallibilem. Sic lib. 2. de Baptismo cap. 1. ita ratiocinatur.

Si quisquam nunc cogat, circumcidi aliquem more Judaico, & sic baptizari, multò amplius hoc dicitur genus humanum, quàm si aliquis cogat rebaptizari, quapropter cum Petrus illud faceret à Paulo posteriore corrigitur... quando scilicet & fortiss, quod per universa Ecclesia statuta firmatum est, vel unius Episcopi auctoritate, vel unius Provincia Concilio præferendum est. Ante Augustinum verò Cyprianus idem ex isto Apostoli Pauli facto intulit in epist. ad Quintum; Nam nec Petrus, quem primum Dominus elegit, & super quem edificavit Ecclesiam suam, cum sciam Paulus de circumcissione postmodum disceptaret, vindicavit sibi aliquid insolenter, an arroganter assumpsit, ut diceret, se primatum tenere, & obtemperari à novellis & posteris sibi potius oportere, sed consilium veritatis admisit, & rationi legitime, quam Paulus vindicabat, facile concessit, ut non pertinaciter nostra amemus, sed quæ aliquando à fratribus & collegis nostris utiliter & salubriter suggeruntur, si sint vera & legitima, nostra potius ducant.

ducamus. Ex quibus conficitur, exemplo Petri doceri Episcopos omnes, nullo excepto, in errores prolabi posse, & ab alijs emendari.

Responsio.

3. PRIUSQUAM respondeatur, ob oculos ponenda est distinctio à S. Augustino lib. 2. contra epist. Petiliani cap. 51. tradita inter officium Pastorale Cathedræ Apostolicæ seu Romanæ, ac personam in ista Cathedra sedentem. In vi cujus distinctionis, teste eodem S. Augustino ita res se habet, ut errores ac vitia personæ Romanæ Sedem obtinentis nullatenus redundent in Cathedram Apostolicam Romanæ Ecclesiæ. Quamvis igitur aliqui Scripturarij sentiant, Petrum non tam in seipso, quam ex alieno rei veritati dissimili judicio Galat. 2. fuisse reprehensibilem: hoc tamen seposito, & admissio, alicui Petrum in Legalibus obtrudendis culpæ, seu indifferentioni non tam mortiferæ, quam veniali exitisse obnoxium: uti hæc alibi à nobis discussa liquent. Nihilominus hæc de re non ex Cathedrâ suâ Apostolicâ sanxerat aliquod Dogma, sed in Facto duntaxat personæ suæ propriæ reatum contraxit, velut Divi Augustini ab Eliesio superius allegata verba clarè insinuant, utpote qui non ex Dogmate falso redarguebatur, nec adeo quâ docens ex Cathedra sua, sed quâ faciens Judaico more baptizandus circumcidendi, fuerat à Paulo posteriore correctus.

4. Ex quâ proinde quoad Factum suum personale, non verò quoad Dogma ex Cathedra definiendum Petri errabilitate, infert præcitatæ sanctæ Ecclesiæ Doctor id, quod per universa Ecclesiæ statuta est firmatum, utique præferendum unius Episcopi authoritati, vel unius Provincie Concilio, utpote perinde obnoxio errori, ac Petrus quoad Factum ex propriâ ipsius personâ promanans errare potuerat: qui tamen error secundum eundem Augustinum ejus Cathedræ Apostolicæ nullatenus fuerat imputandus.

5. Hanc igitur sui ex propriâ personâ in Facto, non verò ex Cathedra Apostolica in Dogmatis sciendi jure errabilitatem agnovisse, inducitur Petrus à Cypriano in Epist. ad Quintum asseverante, quod correptus à Paulo haud vindicârît sibi, ut diceret, se Primatum gere-re, sibi que potius à novellis & posteris obtemperandum esse, quippe cum probè sciverit, se in Facto illo non ex primatûs sui Cathedrâ Apostolicâ, sed ex propriâ suâ personâ prodeunte, errori obnoxium fuisse.

ARGUMENTUM II. Eliesij.

6. IN hoc sit prioris argumenti continuatio, illustrationisque, per quam S. Augustinus ex errore Petri argumentabatur ad Concilij Provincialis errabilitatem, exinde fit extensio ad Romanorum quoque Pontificum errabilitatem juxta Pelagij II. ad Illiricæ Episcopos epistolam hæc verbis conceptam. Debet, in-

quit, pendere vestra dilectio, quia prædecessorum nostrorum in hac causa (trium capitulorum) consensus tantò post inanis non fuit, quando prius duris contradictionum laboribus insudavit: sed his insuper factum Petri, qui & Paulum superat, vestra fraternitas ad memoriam reducat, diu quippe vestriti, ne ad fidem gentes sancta Ecclesia sine circumcissione reciperet: diu se à conversarum Gentium communione subtraxit, Paulo attestante, qui ait, cum venissem Antiochiam, in faciem ei vestiti &c. qui tamen ab eodem Paulo postmodum ratione susceptâ, dum quosdam conspiceret, qui Gentiles ad Ecclesiam venientes pondere servandæ circumcissionis onerarent: ùicit, cur tentatis Deum, imponentes jugam cervicibus discipulorum, quod neque patres nostri, neque nos portare potuimus? Nunquid, fratres dilectissimi, Petro Apostolorum Principi sibi dissimilia docenti, debuit ad hæc responderi? Hæc, quæ dicis, audire non possumus, quia aliud ante prædicisti. Si igitur in trium capitulorum negotio, aliud cum veritas quæretur, aliud autem inventâ veritate, dictum est, cur mutatio sententiæ huic Sedi in crimine obijciatur, quam cuncta Ecclesia in ejus authore veneratur?

Responsio.

7. Oportuisset, Eliesium in eo Pelagij II. discursu advertisse distinctionem illam, quâ is Pontifex talem fecerat conclusionem: Si igitur in trium capitulorum negotio, aliud, cum veritas quæretur, aliud autem, inventâ veritate, dictum est, cur mutatio sententiæ huic Sedi in crimine obijciatur, quam cuncta Ecclesia in ejus authore veneratur? En proinde quâ sedulo discernere oporteat tempus inquisitionis circa veritatem indagandam. Sub cuiusmodi profectò disquisitione, utpote definitivæ sententiæ præviâ, necdum loquitur Papa ex Cathedrâ suâ Apostolicâ, sicque adeo mutabilitati sententiarum in ipso etiam Pontifice adhuc locus esse potest. At ubi inventâ veritate, sit decretoria hujus definitio, quam in ejus authore (Papâ scilicet ex Pastoralis erga Universalem Ecclesiam officij Cathedrâ Apostolicâ decisoriè loquente) veneratur cuncta Ecclesia: nequit jam Pontifex obnoxius esse errori, quin iste redundaret in sanctam Ecclesiam, Apostolo Paulo teste, veritatis columnam ac firmamentum.

ARGUMENTUM III. Eliesij.

8. PËrgit ille Parisiensis Theologus 3. prætere-dere, illud non errandi privilegium, quod Romano Pontifici tribuitur, per decem & amplius sæcula fuisse ignotum. Non enim pauca etiam de fide olim lata sunt judicia in consulto Romano Pontifice, nec habitus est ille summus controversiarum judex: sed sæpe sæpius judicia ab ipso lata in Concilij præteritum Occumenicis, iterum examinata & retractata sunt: jam verò si extra controversiam tunc fuisset Romani Pontificis infallibilitas, an credibile est, ceteros Episcopos quidquam judicatos fuisse absque illius consensu & authoritate, aut aliquid ab ipso judicatum.

tum retractaturos fuisse? Nam posito, quod infallibile sit aliquod iudicium, absurdum est, causam in eo terminatam iterum examinare & iudicare. Quid ergo necesse erat, totius orbis Episcopos fatigari? Quid opus, Ecclesias Pastoribus orbari ad cogenda Concilia, quorum iudicium non pluris fieri deberet, quam unius Romani Pontificis? Nam è duobus infallibilibus iudicijs, unum pluris altero fieri non potest, nec duo infallibilia iudicia maiorem habent auctoritatem, quam unum; quod enim infallibile est, omnem omnino meretur fidem, nec quidquam huic certitudinis ex illo iudicio, licet infallibili, accedit.

9. Verum id argumentum, quod ineluctabile est, maiorem etiam lucem accipit ex his controversijs: quas nonnulli Episcopi maxime Catholici cum Romanis Pontificibus habuerunt. Nam si Romani Pontificis infallibilitas in iudicando ab omnibus Catholicis tum fuisset agnita, ceteri Episcopi Catholici illius procul dubio iudicio cessissent, & ab eo dissentire, nefas esse duxissent: sic verbi gratia, si tempore Victoris Romani Pontificis iudicium infallibile habitum fuisset, ei non resistissent, non modò Asiatici, sed nec Irenæus, & ceteri orbis Episcopi, qui in illorum communionem contra Romani Pontificis sententiam permanferunt. Similiter si tempore Stephani compertum fuisset, Romanum Pontificem errare non posse, Cyprianus & Africani Præsules, nec non Dionysius & alij Orientis Episcopi in Stephani sententiam pedibus ivissent, nec disciplinam suam contra ejus auctoritatem mordicus retinuisissent: & certè S. Augustinus hac de re agens, supponit eos, illæsa fide & charitate, à Stephano dissensisse, quia res nondum fuerat supremo iudicio & infallibili determinata. *Fuit, inquit, lib. 2. de Bapt. c. 5. aliquando de Baptismo dubitatio, qui diversa senserunt, in unitate manserunt, ea dubitatio procedente tempore, perspecta veritate, sublata est.* Jam verò si Romani Pontificis iudicium tempore Augustini fuisset indeficiens, nonne Stephani iudicio veritas perspecta, & sublata quaestio dici debuisset?

10. Denique ut alia mittam, tempore Basilij Magni iudicium Romani Pontificis, etiam si cum Episcopis Occidentalibus sentiret, non habebatur infallibile. Nunquam enim ille (Basilius) aut ceteri Orientales tres hypostasies rejicere voluerunt, & eos probare, qui unam dicebant hypostasim; quævis id maxime urgerent cum Romano Pontifice Occidentales, nec aliâ conditione cum Meletio communionem habere vellent, quorum propterea typhum Basilius acriter reprehendit.

Responsio,

11. **H**æc equidem alibi jam excussa, non nisi summarie hic repetenda sunt. Falsum igitur est, quod iudicia definitiva de fidei dogmatibus unquam lata sint, inconsulto Romano Pontifice, quippe cum Generalium etiam Conciliorum decisionibus, ut Christi, unâ &

Patris sui æterni assistentia præsto esset *Matt. 18. promissa*, pendere debeant ex consensu Duorum, unius, qui Vicarij Christi nomen præfert in terris, nempe Papæ Ecclesie sanctæ Capitæ, & reliqui Corporis Hierarchici, ex Prælati nomine Christi coadunatis subsistentis. Et licet aliàs probaverimus, Petræ firmitatem, atque adeo in rebus fidei decidendis infallibilitatem, ac ex Cathedra Apostolica decernendi potestatem, ex certiori sententiâ competere Papæ etiam antecesserit ad Concilium: attamen quia hoc necdum extat in Ecclesia definitum, majorque adeo, magisque contringens *secundum nos*, ad protervos præcipue convincendos, est credibilitatis evidentiâ ex Concilij Oecumenici non *Acephali*, sed *Capitis*, unâ & Hierarchici Ecclesie Corporis contentum complectentis definitione, idcirco iudicia Summorum Pontificum in rebus fidei extra Concilium lata, consulto referrebantur ad Synodum Oecumenicam pro omnimodâ etiam *quoad nos*, & ultimâ, consummataque infallibilitate eidem impertienda, tametsi alibi ostentum fuerit, Decreta, quæ in rebus fidei à Summis Pontificibus antecesserit ex Cathedra Apostolicâ fuerant lata, nunquam erroris fuisse damnata à Concilio verè Oecumenico, vicarium scilicet Christi proprium Papæ characterem præferente. Quia porro non a quæ certum est, Pontificem Romanum ex Petra seu Cathedra sua Apostolica extra, ac intrâ Oecumenicum Concilium decernere; & aliàs in ijs, quæ *Falsi* sunt, Papa errare potest, imò in ipsis etiam fidei rebus non ex Cathedra loquens, deceptioni obnoxius est, idcirco evenire quandoque potuit, ut Episcopi in quaestionibus fidei antecesserit ad Concilij Oecumenici definitionem, ejusque ex Papæ authorizationem, ancipites adhuc hærentes, ac de rei veritate decertarent: quamquam pro isthoc instituto impertinenter allegatur Victor super Paschatis quaestione Judæcum ritum excindere conatus, verè Victor evadens; & Stephanus Papa Cyprianum prius dissentientem, de non rebaptizandis ab hæretico baptizatis definiendo, sibi consentientem reddens; uti hæc antehac probata dedimus.

Sed dum olim sub æquivocatione Nominis Hypostasios, quod Græci pro subsistentia seu personalitate, Latini verò pro substantiâ supponere arbitrati sunt, Basilius cum Orientalibus significationi Græcis assuetæ inherens, decertabat cum Occidentalibus sua Latina significationi insistentibus, sicque de nomine, non de re dissentientibus, & in Sabeliano errore condemnando utrinque concordantibus, quid ex hoc adversus Papæ ex Cathedra Apostolicâ in dogmatibus fidei decidendis, infallibilitatem concludere licet?

ARGUMENTUM IV. Ellicij

Pergit hic Author argumentum suum prius deductum confirmare ex Romanis Pontificibus, qui ad causas Ecclesiasticas finitissimas, Synodos petierunt convocari: sic Liberius ad

ad Athanasij causam judicandam. Synodum petijt à Constantio, Damasus & Occidentales petierunt Synodum fieri universalem ad res Orientis componendas. Siricius Bonosum ad Concilium remisit judicandum. Innocentius petijt Synodum fieri ad causam Chryso- stomi examinandam. S. Leo ad Eurychis causam retractandam, rescindendumque la- trocinij Ephesini decretum, Synodum uni- versalem necessariam esse duxit. Mitto ali- os innumeratos. Quod si Romani Pontifices se in judicandis rebus fidei, aut morum infalli- biles esse præsumpsissent, nunquam illas Syn- odos fieri petissent, sed iudicium suum ve- luti supremum & infallibile interpoluissent.

14. Pro isthoc intento firmando, adducuntur insuper multa Augustini testimonia, in quibus asserit, nullius Episcopi, aut etiam Synodi Pro- vincialis iudicium esse infallibile. Sæpissimè id habes in *libris ejus de Baptismo*, cum obler- vat, nec Stephani, nec Cypriani iudicio qua- stionem de rebaptizatione hæreticorum fuisse terminatam, sed universalis Concilij ac totius Ecclesie iudicio. Hinc *ibidem* aperte pronun- tiat, omnes omninò Episcoporum literas, & omnia omninò Concilia Provincialia, ne exceptis quidem Romanis, emendari posse à Concilijs majoribus. Speciatim verò hanc regulam Romano Pontifici epulque Synodo adaptat *lib. 2. ad Bonifac. c. 3* cum enim jacta- rent Cælestiani, Romanum Pontificem Zo- zimum Cælestij dogma approbasse, respon- det primò, Cælestium Zozimo imposuisse: deinde verò hæc addit. *Sed si, quod absit, ita- tunc fuisset de Cælestio & Pelagio in Romana Ec- clesia judicatum, ut illa eorum dogmata, que in ip- si & cum ipso Papa Innocentius damnaverat, approbanda & tenenda pronuntiarentur, ex hoc po- tius esset prævaricationis nota Romanis Clericis inveniendâ. Sicine loqueretur Augustinus, si credidisset; Romanum Pontificem cum suo Clero non posse à fide deficere? Ceterùm tunc temporis adeò persuasum erat Episco- pis Africanis, Romanum Pontificem non esse in iudicando, Spiritus sancti adjuto- rio infallibilem, ut non dubitent id veluti certum proponere: Nisi forte, inquam, quisquam est, qui credat, angeloslibet nostrum pos- se Deum inspirare justitiam: & innumerabilibus congregatis in Concilio Sacerdotibus denegare. Unus ille Episcopus, non alius est, quem Ro- manus, ad quem hæc verba diriguntur.*

15. Afferitur denique Concilij V. Generalis sess. 1. *tom. 7. Conciliar. col. 162. & 163.* exa- rata sententia sub hoc tenore: *Quis Spiritus sancti gratia circa singulos Episcopos admiraret, ut non inderent alicui consilio ad ea, que agenda e- rant, non tamen voluerunt de eo, quod movebatur, separaret gentes circumcili, desinere, præsertim cum universis congregatis, Dominum Scripturarum in se omnino approbatione dicta sua confirmaverunt, unde convenientes de eis sententiam provalerant, ad gentes se habentes, ut non esset Spiritus sancti & subre- ptis & laicis Patres, qui per tempora in sacris qua- stionibus convenissent, ac omnes communitos de exortu hæreticorum, & quæstionibus dispositione certa consensit, quod in communibus de fide digni-*

tationibus, cum proponantur ex utraque parte, que discutienda sunt, veritatis lumen tenebras expel- lit mendacij: nec enim potest in communibus de fide discutiationibus aliter veritas manifestari, cum unusquisque proximi adiutorio indiget. Ex qui- bus cernere est, istius Concilij Patribus fuisse persuasum, veritatem alibi definiti non posse, quàm in Concilijs generalibus, nec ab ullo privato Episcopo etiam Romano quid- quam circa fidem decerni posse, quod ita cer- tum sit, ac ea, quæ in Concilijs definita sunt.

Responsio.

Hæc per extensum hic adduco, ne vel a- 16. pex de Ellielianis oppositionibus præter- missus prætendi queat, quamquam ea, quæ ex Romanis Pontificibus, causas Ecclesiasti- cas finiendas, ad Concilia Occumenica, ob rationes in proximo antecedente responsione nostrâ expressas, quandoque referentibus, jam an- tethæc etiam specificè à nobis discussa atque ex- cussa fuerint.

17. Sed quid vigoris circa causam præsentem inesse potest Augustini testimonijs, dum hic Ecclesie sanctæ Doctor *ex libris ejus de Baptis- mo* probatur asseruisse, nullius Episcopi, aut etiam Synodi Provincialis iudicium esse in- fallibile? Num dicere fas est, sub voce Episcopi cum Synodo Provinciali hæc in re com- parati, esse sermonem de Romano Pontifice *ex Cathedra Apostolica auctoritate* decernente?

18. Esto, dixisset Augustinus, nec Stephani, nec Cypriani iudicio quaestionem de rebap- tizatione hæreticorum fuisse terminatam, ta- meti concontrarium in antecedentibus ostende- ritias, sed universalis Concilij, ac totius Ec- clesie iudicio esse finem impostum, ex hoc nihil aliud evinceretur, nisi quòd protervia adversariorum aliquando eò usque exercebat, ut iudicio Papæ haud contenti, majorem quàm nos certitudinem ex Concilio Occume- nico adhuc exigant. Dum porro is sanctæ Ecclesie Doctor pronuntiavit, Episcoporum cunctorum literas, omnique Concilia Pro- vincialia posse à majoribus Concilijs emenda- ri, in tebitur Romanos quoque Pontifices, Concilijs Provincialibus quantumvis majori- bus auctoritate supereminentes, hæc Augustini sententia contineri prætenditur. Sed quid Papæ ex Cathedra definitis infallibilitati nocere potuit deceptio Romanorum Cleri- corum prævaricationis in Cælestij dogmate approbando novam contrahentium? Sub quâ prævaricationis nota, dignissimum est an- nuadvertere, Divum Augustinum Clericos Romanos absque Zozimi Papæ mentione, com- prehensisse non aliam ob causam, nisi quia illud Cleri Romani iudicium non prosue- bat ex illius Pontificis Apostolicæ Cathedra. Quomòdo autem Africani amicumque de- hinc Episcopus, Concilio Provinciali de Spiritu sancto inspiratione magis certum esse negantes, secundum rei veritatem potuissent huc verbis complexi Romanum Pontificem, F l l l l 3 neque

atque hunc adeo Synodo Provinciali, vel inferiori vel supparem statuere?

19. Quod denique ex quinta Generali Synodo adferebat Elliesius, in eo vel maxime venit advertendum, in Apostolis singulis eatenus fuisse ab illo Concilio Generali agnitam infallibilitatem, ut tamen non inane ac superfluum reputaretur, quæstionem de Legalibus referre ad Apostolos communiter congregatos. Unde manifestè evincitur, ex eo, quod fidei quæstiones pro ultimata, & in ordine ad convincendos protervos, etiam quoad nos omnimodè consummatà infallibilitate obtinendà referantur ad Concilia Oecumenica, minime inferri, in Romano Pontifice ex Cathedrâ suâ Apostolicâ, etiam extra Concilium definitivè, quoad se, sive quoad rei veritatem non inexistere Petræ firmitatem, seu in rebus fidei infallibilitatem.

S. II.

Elliesianæ probationes à Romanorum Pontificum à fide deviantium, & inter se pugnantium exemplis desumptæ refelluntur.

20. AB Elliesio à pag. 346. inducuntur I. nonnulli Pontifices à fide veritate aberrantes, & is imprimis Romanus Pontifex, de quo Tertullianus in libro contra Praxeam ista scribebat: Idem Praxeam tunc Episcopum Romanum agnoscentem jam prophetas Montani, Priscæ, Maximilla, & ex ea agnitione pacem Ecclesijs Asiæ & Phrygiæ inferentem, falsa de ipsis Prophetis, & eorum Ecclesijs asseverando, & prædecessorum ejus auctoritates defendendo; coegit litteras pacis revocatas emissas, & à proposito recipiendorum charismatum concessare. Fuit ergo tum temporis Romanus Pontifex, qui novas Montani prophetias approbavit, & per litteras Montanistis communionem impertijt, quas, errore cognito, revocare coactus est.
21. Verùm Tertulliano credendum non est, dum Romanum Pontificem secum sententem, sed Praxeam machinationibus à se postea aversum jactaverat. At esto, Papam illum, eujus tacito nomine meminit Tertullianus, à Montanistis persuasum, quod Montanistæ errores ipsis imputatos reverè non tenuissent, pacem voluisse eis reddere, quam negassent prædecessores, num ex deceptione, non doctrinam, sed Factum concernente, redargui posset is Pontifex de fidei errore?
22. De Victore Papa Asiaticos in Paschatis celebratione iudaizantes, per excommunicationis censuram gravius coercente, constat ex antecedentibus, malè fuisse reprehensum à nonnullis Episcopis, tandemque Victorem evasisse, ipsomet quoque Nicæno Concilio ad stipulante.
23. De Stephano Papa liquet ex ijs, quæ to. 1. Concil. Edit. Parisiens. pag. 446. antehac adferebamus, ipsum hæreticorum baptismum non aliter, nisi sub invocatione unius Dei ac Trinitatis Personarum legitimè adeo factum approbasse, Cyprianumque prius contrarium suâ

authoritate ad veritatis semitam redoxisse.

De Liberio alibi ostensum est, ipsum approbando vocem Homiosios, arbitratum fuisse, ejusdem esse significationis cum voce Homiosios, Filij cum Deo Patre consubstantialitatem denotante, sicque in veritate fidei non aberrasse, sed in unica vocis syllaba inadvertenter fuisse deceptum.

De Zosimo ipsum audiamus sanctum Augustinum lib. 2. ad Bonifacium cap. 3. disserentem. Quanam tandem, inquit, opereta venerande memoriae Papæ Zozimi, que interlocutio reperitur, ubi præceperit, credi oportere, sine ullo vitio peccati originalis hominem nasci, usque præsus hoc dixit, nusquam omnino conscriptis, sed cum hoc Celestius in suo libello posuisset inter illa dantaxat, de quibus se dubitare, & instrui velle confessus est, in homine acerrimi ingenij, qui profecti, si corrigeretur, plurimis profuisset, voluntas emendationis, non falsitas dogmatis approbata est, & propterea libellus ejus Catholicus dictus est, quia & hoc Catholica mentis est, si qua forte aliter sapit, quam veritas exigit, non ea certissime deservit, sed detecta ac demonstrata respuit. Nec obstant, quæ subjecit idem sanctæ Ecclesiæ Doctor. Sed si, inquiens, quod absit, ita tunc fuisset de Celestio, vel Pelagio in Romana Ecclesia judicatum, ut illa eorum dogmata, quæ in ipsis, & cum ipsis Papa Innocentius damnaverat, approbanda, & tenenda pronuntiarentur, ex hoc potius esset prævaricationis nota Clericis Romanis inveniendâ. Ex his namque constat manifestè, Divum Augustinum ejus erga Papam fuisse sententiæ, ut postea etiam, quod in Romana Ecclesia Celestij & Pelagij dogmata ab Innocentio prædamnata, fuissent approbata, sub isthac etiam falsa hypothese non ausus fuerit, hanc prævaricationis notam inurere Papæ, sed Clericis Romanis duntaxat.

De Honorio patet, ejus epistolas ad Serapium & Pyrrhum scriptas, ob quas scilicet hæresis damnatus dicitur, fuisse privatas, non publicas & dogmaticas, ita ut Papa ille nihil in ijs definitur, sed mentem suam privatim solummodò explicuerit, nec adeo, licet hæresin continerent, inde argumentari licet de Papa loquente ex Cathedra: quamquam si ex litteræ studiosè pervolvantur, nullus profectò circa fidem error in eis valeat deprehendi, sitque adeo calumnia illa contra Honorium jactitata imputatio.

De Ioanne XXII. probat Bellarminus lib. 4. de Romano Pontifice cap. 16. ipsum nunquam definitivè, vel etiam in animo habuisse definitiendi quæstionem, quam privatè asseruerat, ac de ea quandoque consultaverat, quasi anime non nisi post resurrectionem essent Deum visura, sed etiam revocasse ante mortem suam. Ex quibus proinde universis exemplis nihil probari potest de errabilitate Papæ, quando ex Cathedra suâ Apostolicâ decernit.

A præfato Authore à pag. 354. inducuntur 2. nonnulli recentiores Pontifices definitionibus inter se pugnantibus. Etenim Innocentius III. in Cap. Quantò. De Divorij. decrevit, uno conjugum ad hæresim transeunte, altero